

ПРИВІТІВКА – СЕЛО ПРИВІТНИХ ЛЮДЕЙ

Практично кожне село нашого району – по-своєму унікальне і самобутнє, з працьовитими, гостинними людьми та неповторною історією. І в кожному з них можна почерпнути багато цікавого і корисного. Сьогодні – наша розповідь про одне із таких сіл – Привітівку, яка входить до Річицької сільської ради. Уже сама назва села говорить про те, що здавна тут проживали привітні та щирі люди, і ці добрі традиції їхні нащадки зберегли й дотепер. А отримало воно таку назву ще з глибокої давнини. Ось

Сьогоднішню Привітівку глибинкою зарічненського Полісся ніби й гріх назвати, адже від райцентру до цього населеного пункту всього 12 кілометрів. Розташоване село у мальовничому куточку Зарічченщини: з одного боку протікає річка Стир, з другого – густий ліс. Територія Привітівки, що тягнеться обабіч шосейної бруківки, в основному, однією головною вулицею, складається з 213 дворів і нараховує 564 жителі. Отож, село невелике, але в ньому є своя церква, поштове відділення, загальноосві-

виїжджає на заробітки до Києва та Росії, дехто (таких, правда, небагато) займається підприємницькою діяльністю у своєму селі, а хтось (таких тут теж немало) просто став утриманцем на шиї батьків і виживає за рахунок батьківської пенсії – старенькі змушені й на заслуженому відпочинку годувати своїх, вже дорослих дітей. Звичайно, велику підмогу селяни мають також із власного городу та підсобного господарства, а поскільки поруч річка, то, практично, всі чоловіки тут – природжені і спадкові рибалки. Ще одне сезонне джерело доходу – гриби і ягоди. Відтак, місцеві, з ким довелось розмовляти у Привітівці, в тому числі й Річицький сільський голова Олександр Ошурко, який теж мешкає в цьому населеному пункті, кажуть, що сьогодні можна і в селі пристойно жити, якщо трудитися і не лінуватися. Що це дійсно так – видно на прикладі багатьох тутешніх господарів, які шанобливо ставляться до зовнішнього вигляду власних будинків і подвір'їв. Ось, приміром, обійстя Андрія Андрійовича Мініча взагалі виглядає не тільки гарно та естетично, а й містить чимало оригінальних елементів, особливо, літня кухня (на фото) та художньо оздоблена криниця. За словами господаря, таку красу на його

що відомо із історичних переказів: «Був колись князь славетного давнього роду. Мав владу, військо і

тня школа I-II ступенів, де навчається 62 учні, бібліотека, ФАП, лісництво, клуб, при якому працює

ЯК ЖИВЕШ СЕЛО?

наступному номері газети). А ось гордість його ближнього сусіда Василя Миколайовича Ошурка – справжня баня, яку він звів на прибережних розливах річки, куди й виходить його обійстя.
– На подібні баньки я, свого

діти і відпочити. А ще хочу й ставочка поряд викопати, щоб прямо з парилки – у холодну воду...
Варто зазначити, що подібний приклад цих двох господарів у Привітівці не поодинокий. Споконвічний селянський оптимізм, пра-

Літня кухня Андрія Мініча

роду. Мав владу, військо і силу. А син у нього був один, який полюбив просту дівчину, лісову красуню. Повідали вірні слуги цю новину батькові князю: «Не по коту хвіст». Однак, його син Ярослав пішов проти волі батька. Гнів уклав Бог у серце князя. І тоді потаємно зібрав син свою «дитягу» (військо). То була лицарська молодь, що походила з боярських родів і в княжій дружині готувалась до військової служби. Повів молодий князь своє військо на південь, до кордонів князів Чорторійських, які були їхнього роду. То була відома, але важка дорога між непрохідними болотами і мочарами. Дісталися вони місцевості на високому березі біля річки Стир. Зупинилися, заснували табір, виставили варту... Навздогін його батько вислав загін з досвідченим воєводою на чолі. Він вчив військової справи молодого князя і любив його як сина, поважав більше, ніж князя-батька. Відшукав відданий воєвода табір. Зустрілися. Привіталися. На цьому місці посадили чотири дуби, які стоять і донині. І стало називатися це урочище «Привітання». Пізніше, коли поселення стало більшим, і поставили між дубами церкву, сільце отримало назву Привітівка».

клуб, при якому працює місцевий колектив художньої самодіяльності «Берегиня», діють 3 магазини. Не мають місцеві жителі й особливих проблем із транспортним сполученням – оскільки через село проходить автодорога Борове–Зарічне–Рівне, то щоденно через нього здійснюється 3 транзитно-оборотних рейси маршруток. Єдина біда у привітівчан, як, до речі, і скрізь в селах, це – безробіття, яке невтомно прогресує. Пенсіонери отримують хоч якісь гроші, а молодим людям заробити в селі майже ніде. Отож, місцеві жителі працездатного віку виживають тут, як можуть: дехто регулярно

даря, таку красу на його подвір'ї він створив за допомогою кількох своїх майстровитих односельців (про одного з них ми розповімо у

В. Ошурко – власник баньки

часу, надивився в Росії, тож і собі вирішив звести таку, – розповідає Василь Миколайович. – Зійшлися знайомі хлопці, сусіди і буквально за лічені дні ми гуртом її збудували. Хоч і майстрували, практично, з голови, але банька вийшла на славу – у

цьовитість та підприємливість спонукають до покращання своїх життєвих умов і багатьох інших їхніх односельців. Звичайно, тут, як і скрізь, вистачає різних проблем. І все ж, попри все, це невелике село, до якого повертаються жити навіть з

ній є весь необхідний атрибут для парилки, дубові та березові віники, різні ковшики, трави та інгредієнти для процедур і запаху тощо. Задоволені всі: і я, і люди, адже в баню приходять попаритися також сусіди і знайомі, навіть з району приїжджають. Ще планую терасу до баньки прибудувати та поставити гойдалку, щоб після банних процедур тут можна було поси-

міста, зокрема, з Миколаєва, має перспективу, бо багато молодих сімей зводять тут просторі будинки, обзаводяться господарством. Це добрий знак для його розбудови.

Ось так і живе це поліське село з красивою назвою Привітівка, коріння якого, за переказами, сягає глибини віків.

Сергій ТИШКОВЕЦЬ